

Vaxad VOLVO

Arne och Maebel Almqvist

Volvo 244 GL 1978 är så lite körd att den fortfarande har kvar skyddsväret från fabriken på en del ställen.

Det bästa är att den känns så säker, tycker Maebel, och det är hennes förtjänst att bilen bara har gått 2 037 mil sedan ny.

Volvo är den bil som gällt för familjen sedan 1955. Då köpte de sin första, en två år gammal PV 444 ES. Den bilen har de fortfarande kvar och den är i nästan samma fina skick som 244:an.

Vid sidan om PV:n hade familjen under årens lopp flera nya Volvobilar.

- Jag hade en 244 1976 och när den var två år gammal fick vi för oss att byta in bilen mot en ny. Vi bor i Nässjö och har sommarstugan utanför Hjälmseeryd, så vi brukade åka förbi Volvohandlaren i Sävsjö. Den här gången stannade vi och tittade på nya bilar.

Det var på hösten och 1979 års modeller hade redan kommit. Men i källaren stod två stycken nya 244 GL av 1978 års modell som reades ut. - 57 900 kronor kostade de, men var sänkta till 47 900 kronor.

Affären gjordes upp, papper skrevs och försäljaren, som väl kände till hur Arne skötte sina bilar, tittade inte ens på deras inbytesbil. 20 000

skulle Arne få ge i mellanskillnad och det var inget oskäligt med det, tyckte han.

- När jag skulle gå ut var det någon som ryckte ifrån mig kontraktet. Det var försäljningschefen från Vetlanda och han sa att han minns inte godkände affären så det skulle inte bli något inbyte.

Det hände en lördag och måndagen därpå ringde försäljaren från Sävsjö och var full av ursäkter för sin chefs klumpiga uppträdande och ville avsluta affären igen.

- Men då var det för sent. Vi åkte inte till sommarstugan utan vände hem till Nässjö och tittade hos försäljaren där. Han hade också en GL 1978 i bilhallen och jag lyckades få samma pris som i Sävsjö, men den här gången var det ingen som ryckte kontraktet ur händerna på mig.

Meningen var att Maebel skulle ha den nya Volvon som familjen Almqvist nyss köpt. Det hade hon också ett tag men gruvade sig varje gång hon skulle parkera den på sin arbetsplats.

- Parkeringsrutorna var så små att bilen knappt fick plats.

- Det var samtidigt som våra döttrar hade blivit så pass stora att de behövde något att köra omkring i.

Arne och Maebel köpte en begagnad silvermetallic Volvo 66 1978 som bara hade gått 151 mil, till döttrarna.

- Fast bilen stod mest hemma eftersom de hellre åkte med sina pojkvänner, berättar Arne.

Maebel började använda Volvo 66:an istället och 244:an kördes sällan eller aldrig.

Volvo 244 kom som 1975 års modell och behöver ingen närmare presentation. Billigast var L, DL var den vanligaste och lyxigast var GL. Den hade bland annat bränsleinsprutning, servostyrning och tonade rutor som standard.

De flesta fick slita ganska hårt och idag ser man sällan en 244 i så fint skick som Maebels och Arnes. Lackering är i silvermetallic och matchas av en blå plyschinredning. Naturligtvis är det överdragsklädsel och gummimattor i bilen.

- Vagnskadegarantin, gedigen kvalitet och bra service från Volvos verkstäder är det bästa med bilen, tycker Arne.

Hustrun Maebel har en annan syn på vad som är bäst.

- Den är stor och säker, och så gillar jag att den har taklucka, säger Maebel.

- 244 är något helt annat än PV. De går inte att jämföra helt enkelt. Visst sitter man bra i PV:n men den går inte tyst förrän man kör fortare än 75. 244 har en helt annan komfort, nästan så man glider fram i den. Dessutom är den mycket smidigare att parkera, backa och köra än PV:n som är ganska stel i jämförelse, tycker hon också.

- Men jag saknar sökarljuset från PV:n. Det är så bra när vi är i sommarstugan och det är mörkt. Då är det bara att rikta sökaren mot huset tills vi har tänt upp.

Arne försökte förresten byta in 244:an hos en Mercedeshandlare för några år sedan.

- Jag tänkte att jag skulle byta märke för en gångs skull, och jag var intresserad av en fin begagnad Mercedes som stod i deras hall. Jag diskuterade med försäljaren och sedan berättade jag om min 244 och undrade hur mycket jag skulle få lägga i mellanskillnad. Då skakade han bara på huvudet och utan att ens ha sett bilen dömde han ut mig med orden: Det kan inte bli någon affär, för en sådan 244 som du beskriver kan det inte finnas idag. ■ ■

En för liten parkeringsplats gjorde att Volvon knappt användes, och sedan den var ny har den bara gått 2037 mil. Skyddsvaxet från fabriken sitter fortfarande kvar på många ställen, till exempel i hjulhusen. Rost? Nej det finns ingen.

I år är det 30 år sedan 244:an presenterades som 1975 års modell, och snabbt blev den mest sålda bilen i Sverige.

När Arne bjuder på en provtur, har han dagen till ära tagit bort överdragsklädseln.

- Jag är inte helt säker, men jag tror ni är de första som åker i baksätet över huvudtaget.

Mattan i bagagerummet är i nyskick och alla dekaler sitter kvar, inte ens de främre blinkersglaset har blivit blekta.

En närmare granskning av karossen visar att Arne har varit lite slarvig med tvätten. Skyddsvaxet som fanns på bilen när den lämnade fabriken i Torslanda finns fortfarande kvar på en del ställen som hjulhus, tröskelkanter och vindrutetorkare.

- Slarvat? Nej jag har inte velat ta bort det bara. Jag har inte ens tagit bort skyddsplasten som sitter på kromlisterna.

1978 var sista året som Volvo hade sin vagnskadegaranti, och det har Arne utnyttjat.

- Jag har bytt bromsskivor och avgasröret på bilen, och det gick på vagnskadegarantin. Det är också det enda som jag gjort, förutom att byta tändstift och liknande.

I dag är ytterst få av de 117 855 stycken Volvo 240-bilarna av 1978 års modell i samma fina skick som detta exemplar, och insprutningsmotorn på 123 hästkrafter är nätt och jämnt inkörd.

Nya blinkersglas? Nej, de ser bara nya ut. Bilen har nästan alltid parkerats i familjens garage och solen har inte haft en chans att bleka ur plasten.

